

چکیده:

به دلیل اهمیت دو ارزش تاریخی و زیباشناختی در نگره‌ی زیباشناسی کلاسیکِ مرمت که برندی یکی از پایه-گذاران آن شناخته شده است، موزون‌سازی دیوارنگاره‌های تاریخی به لحاظ برقراری تعادلی قابل قبول بین این دو جنبه، همواره در بحث نظری و در مراحل عملی از حساسیت ویژه‌ای برخوردار بوده است. موضوع مورد پژوهش، تأثیر نظرات در این حیطه و روش‌های منتج از آن را که در ۵۰ سال اخیر در اروپا بویژه ایتالیا متداول بوده است، بر روش‌های اجرایی در مرمت دیوارنگاره‌های اصفهان مورد بررسی قرار می‌دهد. در این مسیر که با هدف ارزیابی نحوه‌ی پیروی مرمتگران در این شهر از اصول و روش‌های مرسوم اروپایی و همچنین بررسی میزان کارآیی آن روش‌ها بر روی نقاشی‌های ایرانی صورت می‌گیرد، با روشی توصیفی تطبیقی، نظرات و شیوه‌های مطرح شده‌ی اروپایی بیان، و نمونه‌های اجرایی در اصفهان از طریق مشاهده و مصاحبه با اساتید مطلع، قیاس می‌شوند. در ادامه ویژگی‌های تکنیکی و موضوعی دیوارنگاره‌های دو حوزه‌ی مکانی مذکور مورد ارزیابی قرار می‌گیرند تا در انتها بتوان از مجموع مطالب حاصل آمده، با تجزیه و تحلیلی کیفی نتایج نهایی را در مورد ارائه‌ی شیوه‌های موزون‌سازی اجرا شده و مرسوم در اصفهان و همچنین امکان‌سنجی دستیابی به الگویی مناسب برای موزون‌سازی و بازسازی دیوارنگاره‌های ایرانی، به دست آورد و خواننده بتواند با استدلال، راهکار مناسب را تشخیص دهد.

کلیدواژگان: مبانی نظری مرمت، اصفهان، دیوارنگاره (نقاشی دیواری)، کمبود، موزون‌سازی (رتوش)، زیباشناختی